

Chcel by som Vás všetkých srdečne pozdraviť z ďalekého Chile. Úprimne Vám poviem, že od času, keď som opustil Slovensko, mi chýbate, takže týmto spôsobom by som Vám chcel priblížiť môj súčasný stav a moju misiu v Chile. Na prvom mieste, chcem ďakovať Pánu Bohu za dar kňazsko-misionárskeho života a za to misijné poslanie do Chile. Taktiež chcem spolubratom Verbistom a Vám všetkým mojím slovenským priateľom za dar priateľstva, ktoré sme budovali v krásnom slovenskom prostredí, za tie krásne spomienky, ktoré sprevádzali moje kroky počas môjho štúdia a môjho pobytu na Slovensku.

Bol jarný čas, 26. novembra 2008, významný deň pre mňa, pretože po piatich mesiacoch čakania na vstupné vízum, sa mi konečne podarilo priletieť do Chile. Let z Indonézie do Chile bol dosť namáhavý, trval okolo 32 hodín s medzipristátím v Malajzii - Johannesburgu – Kapskom meste - Buenos Aires (Argentína) – Chile. Hneď som sa zoznámil s novým zvykom, týkajúcim sa mesiaca ruženca, ktorý tu sa slávi od 8. novembra do 8. decembra. Tak moji drahí ani si neuvedomujem, že som tu v Chile 1 rok a 4 mesiace.

V júli 2007 - v čase, keď som bol pred posledným rokom štúdia teológie na Alojsiane v Bratislave, dostal som z Ríma, od pátra Antonia Pernia, nášho súčasného generálneho predstaveného, svoje misijné určenie do Chile. Tým, že som teraz v Chile, môžem Vám trochu priblížiť túto krajinu. Republika Chile je známa pre svoju krásnu prírodu a jej pestré kultúrne bohatstvo zvykov, hospodárstva atď. Na severe je známa púšť San Pedro Atacama, miesto, kde takmer nikdy nepadá dážď. Tamojší ľudia žijú hlavne z chovu dobytka a z cestovného ruchu. Hlavné mesto – Santiago de Chile sa nachádza pod Andami, v strednej časti tejto krajiny. Je centrom administratívy, biznisu/obchodu, univerzít, ťažby medi, cestovného ruchu i známych vinogradov. Ak chcete ochutnať nejaké chilské špeciality, tak prídte na juh. Nájdete tu veľa chovných kráv, oviec, prasiat atď. Naši veriaci mi poradili, že musím každý deň jesť veľa

mäsa a piť červené víno, aby som mal dostatok sily vydržať počas zimy, keďže na juhu je chladno a veľa prší. Prichádza sem veľmi veľa turistov, pretože sú tu krásne sopky, jazerá, tučniaky, remeselné výrobky. Celkom na juhu sa nachádza známa Patagónia. Je ešte mnoho krásnych vecí, ktoré Vám proste nemôžem slovami opísať.

Rodinná slávnosť hrá dôležitú úlohu v spoločnosti, ľudia sa radi stretávajú okolo stola pri jedení opekačky "asado" - hovädzie mäso, bravčové, kuracie. Bol som veľmi prekvapený že, tunajšie ženy alebo dievčatá jedia veľa (čo nie je zvykom ani na Slovensku ani v Ázii). K slávnosti patrí aj zvyk "Hacer sobe mesa", čo znamená, že sa rozprávajú 3-4 hodiny po jedení až do času druhého kola, to znamená ľahkej večery. Čo sa týka náboženských zvykov, tunajší veriaci majú dosť veľký záujem o pútr alebo procesie, napríklad na sviatok Panny Márie z Karmelu (patrónka Chile). Je tiež veľmi zaujímavé pozorovať, že veriaci oslavujú viac kvetnú nedeľu než ostatné Kristove slávnosti počas veľkého týždňa.

Vrátim sa k svojej misijnej práci! Začal som moje pôsobenie kurzom španielčiny, ktorý trval päť mesiacov. Bol to pre mňa požehnaným čas, v ktorom som sa mohol naučiť veľa vecí z tejto novej kultúry. Boli sme tam traja misionári verbisti (dvaja z Indonézie a jeden z Indie). Potom ma predstavený chilskej provincie poslal rovno do farnosti na juhu, volá sa Fresia. Tam som pracoval s dvomi poľskými misionármi (tak sme využili možnosť rozprávať trochu po poľsky a po slovensky). Farnosť má 15 filiálok, niektoré dosť vzdialené od hlavnej komunity. Mesačne sme sv. omšu v každej filiálke slúžili raz. V každom prípade, každé denné stretnutie s ľuďmi mi pomáha v prehľbovaní jazyku, k lepšiu poznaniu ich kultúry a ich spôsobu života. Od začiatku náš pán farár mi zveril služby: robiť katechézy pred prvým sv. prijímaním detí a dospelých. Taká katechéza trvá dva roky, zúčastňujú sa jej tiež rodičia. Pracovať s deťmi nám vždy prináša radosť, preto som po krátkom kurze viedol „Stretnutie detí v duchu“, v španielčine "ENE" Encuentro de los Niños en el Espíritu". Pracoval som tiež v biblickej skupine, v ktorej som sa snažil priblížiť jednoduchým ľuďom Božie slovo. Týmže som mal možnosť pomáhať v misijnej škole, ktorá patrí misijným sestrám SSpS, v pastorácii a v náboženstve. Všimol som si, že medzi mladými je vždy záujem o misie. Bolo to pre mňa podnetom založiť "Komunitu Mladého Misionára" a môžem povedať, že vďaka Bohu, tá komunita funguje dobre a máme v nej okolo 20 mladých. Každý pondelok poobede máme stretnutie, v ktorom sa delíme o Božom slove, tiež rozoberáme niektoré zaujímavé témy, ako napríklad: Božie kráľovstvo versus chudoba, Život ako Boží dar versus potrat, atď. Potom nacvičujeme náboženský spev, a určíme niektorých členov na čítanie sv. Písma. Mladí mi pomáhajú počas nedeľných sv. omší vo filiálkach. Dedinčania nemajú veľa poznatkov ohľadom náboženských vecí, preto sa ich snažíme týmto spôsobom povzbudzovať k hlbšiemu sláveniu svojej viery. Pri speve počas pobožnosti, kňaz – ak nenájde nikoho- hrá na gitare. Samozrejme, že sa im to páči! Čo sa týka náboženskej skutočnosti, môžem povedať že na juhu krajiny, hlavne na dedinách, sú ľudia milí a otvorení, ale trochu "pomalí" v náboženských činnostiach. Tak ich musíme neustále pozývať, aby sa pripojili (napríklad k modlitbám, novénam, procesiám atď.). Je mi trochu ľúto, že niektorí menia svoje náboženstvo z materiálnych dôvodov. Je tu vidno vzrast evanjelického vplyvu. Pred takouto skutočnosťou sa snažíme s niektorými laikmi rozširovať katechézy

neokatechumenát, ktorý využívame ako vzor prvých kresťanských komunít: podeliť sa o Božom slove v skupinách, v domácnostiach, učiť ich dôležité nauky viery. Je to dosť namáhavá práca, ale chvála Bohu, že máme dobrých a pracovitých animátorov, je ich desať.

Iná misijná práca, ktorá ma povzbudzuje, je slúžiť sv. omšu a podeliť sa so starými ľuďmi v dome dôchodcov. Jeden až dvakrát do týždňa navštevujem chorých v nemocnici s jednou misijnou sestrou z Talianska (sra. Joannette, SSpS). Niektorým udeľujem sviatosť pomazania a niektorým sviatosť zmierenia, ostatným proste povzbudzujeme dobrými slovami.

Je ťažko rozlúčiť sa s priateľmi vo farnosti ktorí mi svojim spôsobom pomáhali k mojej zrelosti! Koncom decembra 2009, provincia SVD Chile ma poprosila, aby som prezval novú misionársku prácu v našej španielsko-nemeckej škole v Chile. A čo má privítalo v prvých dňoch v tej novej komunite? No, určite ste počuli o zemetrasení a tsunami!!!! Stalo sa to v sobotu, 27. februára 2010 okolo 3.30 nad ránom. V čase, keď veľa ľudí spalo. Ja zas som spal na piatom poschodí, ale podarilo sa mi zutekať až na tretie poschodie; no bola tma a zabudol som zobrať kľúče. Tak som sa v dôvere Pánu Bohu vrátil do svojej izby uprostred zemetrasenia. Chvála Bohu sa nám nič nestalo, ani budove našej školy. U náš zemetrasenie dosiahlo silu 7,8 richtera, ale v niektorých miestach v blízkosti epicentru bolo okolo 8,8 richtera. Chile v týchto dňoch plače pre mnohé straty svojich drahých (bolo viac ako 800 mŕtvych), domov. Hneď sa v celej oblasti Chile organizovala solidárna akcia s cieľom pomáhať tým trpiacim. Tak prosím pamätajte na nás, hlavne na tie obete, v svojich modlitbách! Čo sa týka mojej novej práce v tejto škole: ide hlavne o pastoráciu (učiť náboženstvo, viesť katechézy pre dospelých, viesť duchovne cvičenia pre žiakov, skupiny miništrantov, skupiny mladého misionára, sociálnu pastoráciu (je to organizácia mimo školy) – v ktorej pomáhame dospelým z chudobných rodín v učení angličtiny, matematiky, náboženstva a niektorých praktických kurzov.

Každý misionár, ktorý príde z inej krajiny, určite zažil nejakú udalosť, ktorá mu pomohla k vzrastu a k dospelosti. V mojom prípade si pamätám veľmi dobre jeden príbeh: 31. decembra 2009 ma pozvala jedna chilská rodina k sláveniu Nového roka v ich dome. Boli prítomní ich príbuzní a priatelia, medzi nimi ja, ako jediný cudzinec. Všetko šlo dobre na začiatku až do okamihu, keď prišiel jeden z ich príbuzných, ktorý bol úplne opitý. Pozeral na mňa, pozdravil ma a hneď mi tvrdo vynadaval, lebo som bol kňaz. Nevadilo mi to, pretože ho nepočulo veľa ľudí. Ale som sa veľmi hanbil, keď sme boli pri stole na slávnostnej večeri a on mi začal nadávať. Samozrejme, že prítomní ho karhali! Ja som sa len usmieval, a potom som sa priblížil k nemu a počúval všetko, čo hovoril. On pozeral a pozeral. A pomaly sa utíšil. Ja som sa zľakol, pretože ma silno objal a začali mu padať slzy. Povedal mi: Padre, perdóname ..ya sé que tu eres mi verdadero amigo! (páter, odpustite mi, už viem že vy ste môj skutočný priateľ!). Tak drahí moji. Misionársky život je veľmi krásny! Je ako dobrodružstvo, v ktorom môžeme zažiť všelijaké veci -dobré i malé- ale nikdy nebudeme sami, pretože Ježiš, náš veľký misionár, kráča s nami! Dovoľte mi, aby som Vám na záver zaspieval z ďaleko jednu krásnu slovenskú

Učiť sa rásť a milovať v misii

Napísal Wilhelmus Jemada
Štvrtok, 18 Marec 2010 12:49

pieseň: ŤAŽKÝ KRÍŽ ... “Blúdim, Pane, svetom blúdim, život sa mi ťažký zdá. Ťarchy na mňa doliehajú. Krížik si mi ťažký dal. ..Udeľ Pane svoje sily, by som svoj kríž miloval. Trpezlivo pod nim kráčal, tebe lásku dokázal..”

Nech Vás Pán Boh žehná svojou milosrdnou láskou!

Váš **P.William Jemada SVD** – misionár v Chile